

Dervişin Tespihi

– İbrahim Kilik · 14 Temmuz 2010

Muharrir dalgaların aksine, sükunetin koynunda tane tane ilerler kemikleri çıkmış bir elde tespih. Nice saltanatın yerinde yellere estiğini bilircesine. Baki olanın adıyla devam eder yoluna, devaran eden gün gibi döner durur. Sabrın, tanelere yüklendiği anlarda geçer zaman. Bir katre suda bir de sulardaki lotusların renginde gizlenir şükürün rengi . Günün ilk huzmeleri tene değerken çölde ten gölgeyi özlemeye başlar. Kuru dudaklarda baki olanın adıyla yükselir güneş. Leyla'ya eş demlerde siyahın içinden bir ah geçer sessiz sedasız. Gizemli bahçelerde umutlar yeşerir çöl sıcaklığına inat...

Parmaklar, tespihin tanelerine mi değer kora mı onu bir Hak bir de derviş bilir. Ruhunda edep gülleri açar dervişin. Şükürünü ve zikrini yalnızca her şeyi bilen bilir. Ve derviş bilir ki cehennem ateşini su değil gönül ateşi söndürür yalnızca. O yüzden dudakları kuru yüreği yangın yeridir dervişin. Bu noktada mecnunla gönüldaştır ,sırdaştır. Leyla'nın yerine Mevla deme deminde birleştiklerinden ayrı gayrı yoktur aralarında. Derviş mecnundur , mecnun derviş...

Artık, ne dünyanın değeri vardır ne Leyla'nın yanlarında. Gönüllerine, yalnızca her şeyin sahibi hükmedebilir ve varlıklarını ona adamışlardır. Bu haleti ruhiye ömürlerinin hitamına kadar devam eder. Dervişin tespihi fır fır döner. Gönül ateşi gürül gürül yanar. Öyle bir yanar ki gönül ateşi, cehennem ateşine siper olur. Cehennem korktuğu sevgidir sonsuzluğun sahibine duyulan sevgi. O sevgi de dervişin gönlünde neşvünema bulur. Kırık gönlünün yarasını sevgi sarar dervişin. Tevazu basamaklarından sevginin doruklarına çıkar derviş.

Dervişte öyle bir gönül vardır ki çöl sıcaklığında okyanus serinliğine erer. Cehennemi ürkütür. Elindeki tespih, bazen doksan dokuz, bazen bin bir isimle devaran eder. Devran haz duyar dervişin tespihinin dönüşünden. Ay ve güneş feyiz alır sanki. Ayın şavkı, güneşin huzmeleri dervişin gönlüne çavar dem dem. Leyla'nın saçları gecedeki kaçır, seherlerde düşen çiy damlaları yanaklarında uşur. Ama, o Leyla ırgalamaz derviş. Derviş büker boynunu Mevla'sına şükür dairesinden çıkmaz. Tespihi de kendi de şükür talim eder . Dervişin tespihinin miyarını ayarını rakamlar ve harfler ifade edemez. Gönülünde açan güllerin ıtrıyla ölçülür o tespihin değeri ancak.Fani ömrü el verdiği müddetçe aynı sükun dairesinde döner durur dervişin tespihi...

Ateşin duyguların, serinliğe tebdilini merak edenler, dervişin tespihinin sırrına ermeye çalışmalıdır. Gönül yangınlarından kaçanlarsa o sırma mazhar olamazlar. Üç öğün, beş vakit, ipekli atlas yorganlar o sırrın önündeki engellerin en büyüğüdür. Beli ,her yiğit de İbrahim Ethem değildir ki vazgeçebilsin saltanattan ve ipekten bir çırpıda. Sultanlık mı devlettir, dervişlik mi sultanlıktır , varın siz karar verin gayrı...

Ankara,14.07.2010 İ.K